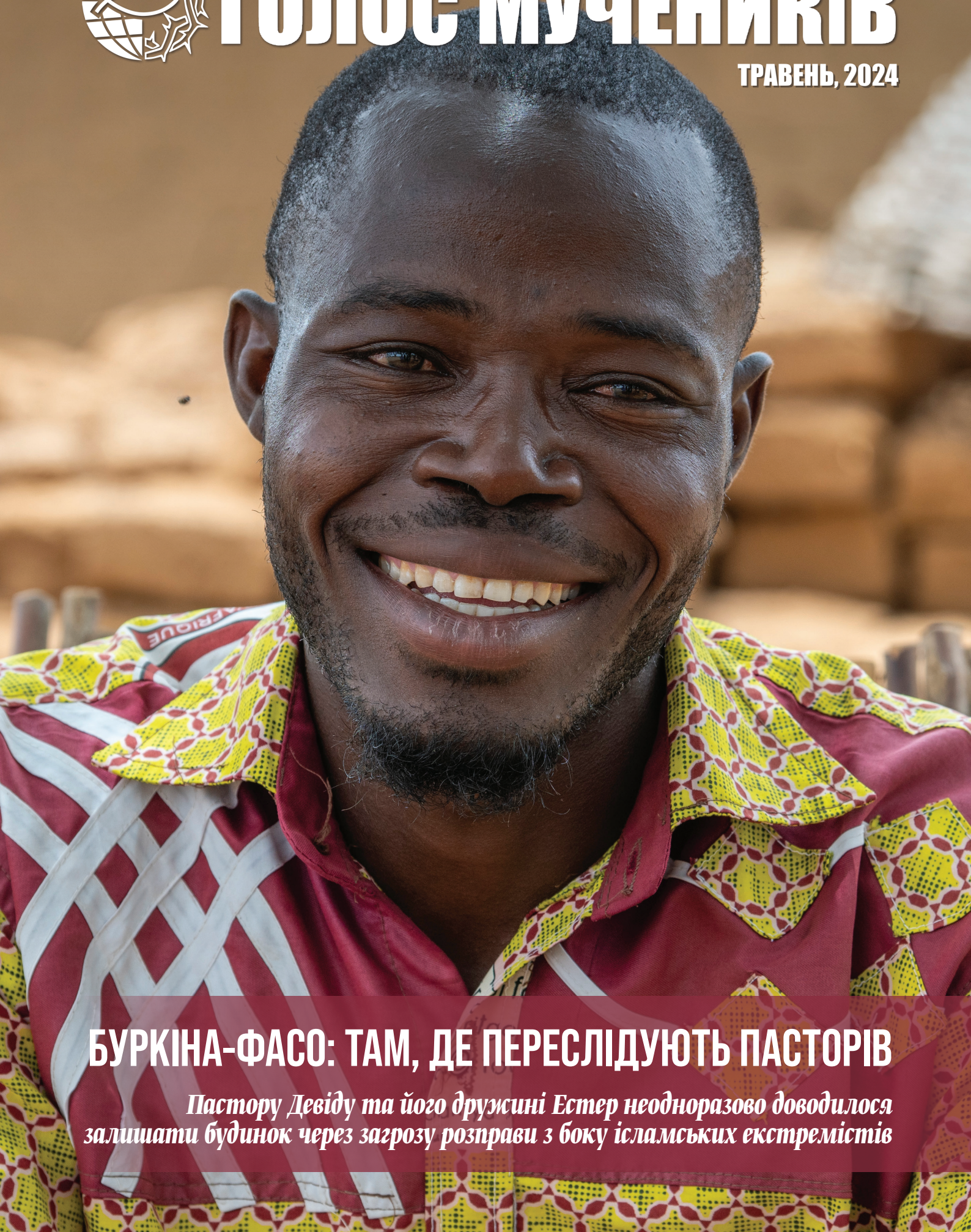

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ТРАВЕНЬ, 2024

БУРКІНА-ФАСО: ТАМ, ДЕ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ ПАСТОРІВ

Пастору Девіду та його дружині Естер неодноразово доводилося залишати будинок через загрозу розправи з боку ісламських екстремістів

Зразкове слідування за Христом

Писання закликає нас знаходити натхнення для своєї віри у прикладах інших дітей Божих. У 12-му розділі Послання до євреїв віруючих описано як «хмару свідків», для яких «дивитися на Христа» має вирішальне значення, щоб «із терпеливістю бігти до боротьби».

Апостол Павло говорить у Посланні до филип'ян 3:17: «Будьте до мене подібні, браття, і дивіться на тих, хто поводить так, як маєте ви за взір нас».

Історії, які розказано в цьому випуску нашого молитовного бюлетеня, допомагають нам чинити саме так! Ви прочитаєте про приклади вірного свідчення серед важких і небезпечних обставин: про пастора П'єра, який покладається на Бога, проголошуючи Добру звістку тим, кого ісламісти вигнали зі своїх домів, і про готовність пастора Девіда проповідувати Євангеліє всупереч противникам, які гнали його з села в село. Зустріч із цими зразковими учнями неодмінно збагатить вас і спонукатиме робити все можливе, щоб наслідувати їх, як вони наслідують Христа Ісуса!

А на нашому сайті ми поділилися історією Ясмін, яка, розмірковуючи про смерть чоловіка від рук ісламських екстремістів, випромінює любов та прощення, а не ненависть. Прочитайте цю розповідь тут — <https://vom-ru.org/nl-05-2024-ukr>.

З повагою,
Ерік та Хьон Сук Фолі

ПЕРЕМІЩЕНИЙ ПАСТОР СЛУЖИТЬ СВОЇМ СПІВВІТЧИЗНИКАМ

В оточенні близько 80 людей, багато з яких є мусульманами, пастор П'єр Лассан демонструє пошарпані картини і з їх допомогою пояснює Євангеліє.

Ці люди знайшли притулок у колишній початковій школі, що нині стала табором для внутрішньо переміщених осіб, змушених рятуватися від ісламських терористів, які останніми роками нападали на багато районів Буркіна-Фасо. Мусульмани сильно постраждали від рук ісламістів, послідовників їхньої власної релігії, і це зробило їх більш відкритими для сповненого надії послання П'єра. «До приходу терористів мусульмани не хотіли нас слухати», — розповідає П'єр. Тепер же, коли він звертається до переміщених осіб, вони приймають Добру звістку й покладаються на Христа.

Пізнання істини

Двома найбільш жорстокими угрупованнями бойовиків, що діють у Буркіна-Фасо, є «Ісламська держава у Великій Сахарі», яка дотримується ідеології салафітського джихадизму, та «Джамаат Нусрат аль-Іслам», що у перекладі означає «група, яка підтримує іслам і мусульман». Вони взяли під свій контроль приблизно 40 % території країни.

Приблизно 1,7 млн осіб у Буркіна-Фасо були змушені тікати від ісламістських угруповань, які з 2016 року вдираються із Малі та Нігеру. Використовуючи величезні пустелі сусідніх країн за базу, угруповання нападають без попередження, користуючись обмеженим військовим потенціалом уряду країни, і часто вбивають як мусульман, так і християн.

П'єр сам колись був ревним мусульманином. Потім, 1985 року, коли йому виповнився 21 рік, його старший брат захворів, і лікарі не могли допомогти йому. У розпачі П'єр із братом звернулися до пастора, за молитвою якого чоловік отримав зцілення.

Пастор ознайомив братів із біблійними історіями, які вразили П'єра. «Він розповідав історію про Ісуса, але це була не та історія, яку ми читаємо в Корані», — згадує чоловік. Ця оповідь розкрила йому очі на істину Євангелія, і того дня він увірував у Христа.

Коли П'єр почав свідчити навколишнім про свого Спасителя, більшість членів сім'ї та всі жителі села відвернулися від нього. Батько вигнав П'єра та його дружину з їхнього спільного будинку, і подружжю довелося оселитися на землі, яку місцеві жителі вважали залятою злими духами. «Вони були впевнені, що ми не проживемо там і тижня», — розповідає П'єр. Коли невдовзі після переїзду на ту землю вони з дружиною захворіли, у громаді, природно, вирішили, що духи карають їх за невірність релігії пращурів.

П'єр став постити, молитися й волати до Бога про втручання. Через трохи більше ніж два тижні чоловікові було видіння, в якому його переслідувала отруйна змія, поки яскраве світло не відігнало її. Згодом дерево, в якому, на думку громади, жили злі духи, завалилося під час бурі. Наступного дня П'єр спалив його, і вони з дружиною отримали повне зцілення від хвороби. Після цієї події мешканці села почали з цікавістю прислухатися до проповіді Євангелія.

Протягом наступних років П'єр працював в інших частинах Буркіна-Фасо, а також у сусідньому Камеруні, проте він постійно відчував, що Бог закликає його до служіння. 2001 року чоловік закінчив біблійну школу й повернувся до рідного села вже рукопокладеним служителем. Багато мешканців були готові слухати Євангеліє, однак його батько, який практикував суміш ісламу та племінного спиритизму, як і раніше, відкидав сина.

Батько так і не прийшов до віри в Христа, але П'єр наполегливо продовжував служіння і згодом заснував п'ять церков на околицях свого села в Буркіна-Фасо. Він вірно служив цим громадам упродовж багатьох років, доки не сталася агресія.

Напад ісламістів

Раніше ісламісти в Буркіна-Фасо навмання нападали як на християн, так і на мусульман, проте з квітня 2019 року основною мішенню їхньої кампанії стали християни. У травні того ж року бойовики здійснили напад на село неподалік від будинку П'єра, вбивши місцевого пастора та чотирьох дияконів. У цій країні часто метою нападів є керівники церкви.

Через два дні після події, близько 9-ї вечора, до села П'єра на мотоциклах приїхали сорок озброєних людей, які повідомили, що шукають сільського пастора. Друг негайно зателефонував, щоб попередити П'єра. «Він сказав мені, що мене шукають і хочуть убити», — згадує пастор.

Дружина П'єра, яка готувала вечерю, покинула все, і вони разом побігли в ліс. Із укриття подружжя спостерігало за тим, як озброєні бойовики обходять село в пошуках пастора. «Не знайшовши нас у домі, — продовжує свою розповідь П'єр, — вони пішли до сусідів і вбили двох чоловіків».

П'єр із дружиною відшукали своїх вісьмох дітей, які у той час пасли на полях тварин, і сім'я залишила село. Подолавши пішки близько 40 км, вони дісталися безпечного місця.

2019 року ісламісти здійснили напади на десятки населених пунктів регіону, внаслідок яких близько 60 тис. людей були змушені залишити свої домівки й шукати притулку на півдні, недалеко від столиці Буркіна-Фасо Уагадугу. Цілим церковним громадам довелося тікати, залишивши весь урожай і худобу — все їхнє прогодування та джерело доходу. «Ми не могли взяти з собою ні їжі, ні одягу, нічого», — згадує П'єр і додає, що протягом декількох місяців після цього вони з дружиною майже не могли спати.

Несподіваний спосіб підтримки

Помісні церкви ледве встигали задовольняти потреби своїх переміщених братів і сестер у Христі. Отож було вирішено, що найкращий спосіб допомогти постраждалим пасторам та їхній пастві — це навчити їх, як заснувати малий бізнес, що не потребує ділянки землі та значних фінансових витрат.

За допомогою співробітників «Голосу мучеників» керівництво церкви Буркіна-Фасо створило програму для навчання понад 140 переміщених пасторів, зокрема й П'єра, з вирощування свійської птиці. Вони взяли участь у триденному курсі, під час якого професор-християнин із місцевого сільськогосподарського коледжу навчав їх вирощувати курей. Після навчання всім учасникам програми подарували курчат, і вони змогли заснувати власну справу.

За останні кілька років ісламісти зруйнували сотні сіл, змусивши десятки тисяч їхніх мешканців утікати

За допомогою картинок пастор П'єр проповідує Євангеліє мусульманам у таборах для переміщених осіб

Пастори розповідають, що птахівництво дозволяє їм вижити, оскільки у них більше немає полів для обробітки. Воно також приносить дохід, який служителі використовують, щоб підтримувати свою працю на ниві Божій.

Через кілька місяців після того, як П'єр і його сім'я стали біженцями, вони нарешті знайшли невеликий орендований будинок приблизно за 100 км на північ від Уагадугу, який тепер ділять із 20 іншими переміщеними особами.

П'єр використовує частину грошей, які він заробляє птахівництвом, на придбання палива, що дозволяє йому охоплювати Євангелієм більше людей. Використовуючи аудіо-Біблію, яку служитель отримав від наших співробітників, він проповідує та навчає у своєму місті біженців. «Людам немає що робити, — пояснює П'єр, — тому вони люблять слухати Слово Боже, а потому багато хто присвячує своє життя Христу».

Однак навіть у відносній безпеці свого нового місця проживання П'єр усе ж час від часу стикається з ісламськими бойовиками. «Три дні тому ми їздили в село проповідувати Євангеліє, — розповідає він, — і, повертаючись, потрапили в перестрілку між терористами і військовими. Ми мало не загинули». Поки християни перебували під перехресним вогнем, військовий літак почав бомбити бойовиків, що дало братам можливість утекти. Пастор запевняє, що подібні ситуації не завадять йому продовжувати служіння благовістю, до якого його покликав Сам Бог.

Перш ніж у травні 2019 року П'єру довелося тікати з дому, йому наснився сон про Степана, першого мученика за віру. У ньому Господь повідомив пастора, що, хоча йому й доведеться подолати багато труднощів, він не помре. На завершення сну Бог сказав: «Я хочу, щоб ти продовжував служіння».

Тому за допомогою своїх пошарпаних картинок пастор П'єр не припиняє проповідувати Євангеліє, прагнучи зробити все від нього залежне, щоб допомогти своїм переміщеним співвітчизникам отримати вічну надію у Христі.

СВІДЧЕННЯ БОЙОВИКАМ

Упродовж багатьох років Девід не хотів нічого, окрім як бути кравцем. Однак невдовзі після того, як він досяг своєї мети, Бог дав йому важливіше бачення.

Девід, який виріс у сім'ї пастора, раптово відчув спонукання вступити до біблійної школи й розпочати служіння в Буркіна-Фасо, де понад 50 % населення становлять мусульмани. Спочатку він чинив опір Божому заклику, хоча чудово знав, що перебуває в руках Господа. «Я усвідомив, що саме Бог пише сценарій мого життя, — згадує він. — І Він повинен мати можливість робити зі мною все, що забажає».

Коли Девід розповів батькові про покликання, яке отримав від Бога, він порадив йому, покладаючись на Господа, піти вчитися в біблійну школу. «У батька не було ні грошей, ні інших ресурсів для мене, — пояснює Девід. — Він тільки сказав: "Іди. Бог про все подбає"». Так я почав відвідувати біблійну школу й надіятися на Бога».

ПОКЛИКАННЯ В ПУСТЕЛЮ

Через рік навчання у біблійній школі Девід зустрів жінку на ім'я Естер, із якою одружився на останньому курсі 2017 року. На момент, коли подружжя завершувало процес здобуття освіти, ісламістське насильство в Буркіна-Фасо вже забрало життя понад 2 тис. осіб і призвело до переміщення ще 1,7 млн громадян. Утім, молодята були сповнені рішучості відгукнутися на Божий заклик.

Після закінчення навчання у травні Девід планував повернутися на північ Буркіна-Фасо, де він виріс. Однак керівник служіння порадив їм із Естер поїхати в іншу частину країни.

Через деякий час Девіда, Естер і весь їхній багаж відвезли в село, розташоване в пустелі, де вже після поверхневого огляду місцевості подружжя усвідомило всю безнадійність ситуації.

У селі не було ні приміщення для церковних зібрань, ні місця, де молоді служителі могли б жити. Там не було мобільного зв'язку. Їм доводилося долати відстань понад 10 км, щоб набрати води після дощу. Вони хотіли

проповідувати Євангеліє кочовому племені фулані, яке мешкало в цьому районі, проте місцеві жителі не вітали їх у своїх домівках.

Від розпачу Девід та Естер хотіли поїхати. Вони скаржилися на убогі умови проживання і, як їм здавалося, безнадійність перспектив у служінні. «Люди не хотіли чути про Христа, — згадує Девід. — Але Святий Дух підбадьорив мене й дав сили йти вперед у супереч трудностям».

Згодом подружжю вдалося налагодити стосунки з жителями села, які практикували синкретичну суміш ісламу та чаклунства. Вони стали молитися за них, і коли сусіди побачили відповіді на їхні молитви, у багатьох випадках про зцілення, вони захотіли дізнатися більше про Ісуса та Біблію.

З часом церква Девіда та Естер зросла до більш ніж 20 осіб. «Ми почувалися щасливими, — розповідає чоловік. — Це був важкий час, та ми раділи тому, що люди присвячували життя Ісусові Христу».

ЗАПЛАНОВАНИЙ НАПАД

Радість, яку переживало подружжя, спостерігаючи за тим, як мусульмани-фулані приходять до віри в Христа, затьмарювала активність ісламістів, які почали розстрілювати людей недалеко від них. Якось Девід і Естер навіть стали свідками того, як бойовики розстрілювали людей неподалік їхнього села.

«[Екстремісти] були нашими сусідами, — зітхає Девід. — Іноді вони приходили до нас і запитували: "Чи чули ви що-небудь про армію?" або "Як ви гадаєте, виграємо війну чи ні?"»

Церква Девіда та Естер продовжувала зростати. Якось терористи викрали пастора із сусіднього села й відвезли його до Малі. Почувши про викрадення, Естер хотіла втекти. Девід, однак, був непохитний у своєму намірі залишитися.

Потім одного разу член церкви прийшов до будинку подружжя із страшною тривожною звісткою. Він чув, що бойовики планували викрасти Девіда, Естер та інших віруючих, а потім відвести їх на берег річки й стратити.

Чутка про запланований напад швидко поширилася серед членів церкви, які, природно, злякалися. «Вони не хотіли більше ходити на зібрання, — розповідає Девід. — Якось під час недільного богослужіння я грав на барабані, а моя дружина співала. Ми були єдиними, хто того дня поклонявся у церкві. Більше не було нікого».

Якось увечері, молячись, Естер відчула глибоке занепокоєння становищем своєї сім'ї. Вона переконала Девіда вирушити у безпечніше місце, проте через чотири дні чоловік знову повернувся до села.

Незабаром друг Девіда, який жив поряд із бойовиками, приніс йому тривожне попередження. «Він сказав, що мені необхідно тікати, бо мене збиралися вбити, — пояснює пастор. — Вони не збиралися брати мене в полон, а хотіли позбутися назавжди».

Девід залишив свої речі й вирушив до дружини. Оскільки повернення до села було надто великим ризиком для життя подружжя, їм доручили заснувати церкву в іншому місці. Однак місіонери були приголомшені тим, що на них чекало. «Справи там були ще гірші, — згадує Девід. — У першому селі ситуація здавалася набагато простішою».

СКЛАДНЕ ЗАВДАННЯ

У березні 2018 року Девід та Естер почали заново влаштовуватись у новому селі. Їм знову не було де голову прихилити, й вони майже не мали особистих речей. «У нас нічого не було, — розповідає Девід, — але потім з'явилося місце, щоб побудувати церкву». Намагаючись налагодити стосунки з місцевим населенням, християни швидко зіткнулися із опором. Коли про їхні плани започаткувати церкву дізнався імам, він заявив, що іслам — єдина релігія, яку вони мають сповідувати. Друг, який чув слова релігійного керівника, пояснив подружжю, що якщо вони не підкоряться, незабаром виникнуть неприємності, оскільки це попередження є смертоносним. «Зазвичай така заява означає, — сказав чоловік, — що, якщо ви не послухаєтесь, вас уб'ють».

Незважаючи на це, Девід та Естер залишалися у селі майже два роки. Девід відростив бороду, щоб не виділятися серед чоловіків-мусульман, і, хоча заради власної безпеки подружжя могло виїхати, їх надихало те, що 26 людей із їхньої громади присвятили свої життя Христові.

Після того, як одна з сусідок почула Євангеліє і навернулася до віри в Господа, її чоловік-мусульманин розсердився та зажадав, щоб дружина залишила церкву. Хоча цей чоловік був відомий своїм запальним характером і часто погрожував подружжю смертю, Девід усе ж вирішив зустрітись з ним. Коли чоловік почув Євангеліє, його серце почало пом'якшуватися стосовно християнської віри. Він розповів пастору, що певний час відвідував знахаря і вважає, що саме це сповнює його ненавистю до людей. Незабаром він відмовився від такої практики й вирішив спалити все, що стосувалося чаклунства.

Оскільки мешканці села продовжували відгукуватися на Євангеліє, бойовики починали поводитися дедалі ворожіше. Вони посилили тиск на подружжя. «Ісламісти заявили, що не хочуть, щоб ми проводили церковні зібрання, не бажають чути наш спів, — згадує Девід. — Раніше ми ладнали з ними, але коли громада вирішила збудувати церкву, нам заборонили робити це. Вони не хочуть, щоб ми вірили в Ісуса».

Ісламісти погрожували викрасти Девіда, якщо вони з Естер не підкоряться їхнім вимогам, проте Естер не могла змусити себе зізнатися чоловікові, що хоче залишити село. Натомість вона попросила поїхати відвідати батьків, яких вони не бачили багато років.

Естер була не єдиною, кого хвилювала безпека їхньої родини. Керівники служіння, які дізнавалися дедалі більше подробиць про ситуацію, що склалася у селі, також радили подружжю негайно покинути його.

Однак Девід вгавав. «Я не хотів тікати, бо сказав людям, що саме Бог послав мене до них і дозволив оселитися з ними, — розповідає він. — Я молився і запитував: "Що мені робити, Господи?" Тієї ночі мені наснився сон, у якому Він сказав: "Ти маєш піти, бо твоє служіння тут завершено"».

Буркінійські християни збираються для поклоніння та спілкування всупереч жорсткій опозиції

Девід приготувався покинути село, проте продовжував нести там служіння ще три місяці, вичікуючи влучної миті, доки одного разу ближче до кінця 2019 року до будинку пастора прийшли бойовики, щоб супроводити його в мечеть. Згадавши попередження про тактику ісламістів, Девід спочатку попрямував за ними на мотоциклі, а потім різко розвернувся й поїхав геть. «Тоді я усвідомив, що насправді перебуваю у реальній небезпеці й мушу тікати», — розповідає він.

ПРАЦЯ ТРИВАЄ

У травні 2021 року, залишивши друге село, подружжя переїхало до Угадугу, столиці Буркіни-Фасо. Коли Девід повідомив керівництво служіння, що хоче продовжити роботу в цьому регіоні, йому запропонували кілька можливостей. Однак пастор відчував, що Господь закликає його не туди й вирішив залишитись недалеко від Угадугу, у місцевості, де проживає мусульманська більшість буркінійців. «Ми палко молилися, — пояснює Естер, — ми говорили Богові, що хочемо продовжити служіння саме тут».

Подружжю було вкрай складно заснувати церкву в районі, де вони живуть; і навіть зараз, через два роки після їхнього приїзду, служіння відвідують лише вісім чоловік. П'ятеро віруючих із їхньої церкви залишили іслам, щоб іти за Ісусом Христом, а решта прийшла до віри після того, як Девід і Естер помолилися за них і вони отримали зцілення від психічних або фізичних недуг. «Це все завдяки нашому суверенному Богові!» — стверджує пастор.

2022 року Девід пройшов навчання на курсах із птахівництва, щоб мати можливість забезпечувати свою сім'ю. «Без цієї програми нам неодмінно довелося б виїхати, ми не змогли б тут жити», — пояснює він.

Ісламісти продовжують напади на села по всій Буркіни-Фасо, вбиваючи ні в чому не винних людей, а християни, як і раніше, залишаються їхньою головною мішенню. Девід підтримує стосунки з багатьма членами церков, які він заснував, над якими, якщо вони не повернуться до ісламу, нависає загроза розправи.

Розмірковуючи про проблеми, з якими стикалися члени його громад упродовж багатьох років, пастор Девід запевняє у твердості своєї віри, а також висловлює впевненість у вірі тих, кого вони з Естер привели до Христа. «Дехто з колишніх членів моєї церкви боїться навіть говорити зі мною, — зітхає пастор. — Дехто пішов і не захотів повернутися в церкву. Проте я також знаю, що багато хто залишиться, які б труднощі не виникали. Вони не зрадять Ісуса Христа! Навіть якщо мене захочуть убити, я все одно твердитиму: "Так, я знаю Ісуса!"»

